

Arrest

**nr. 80 441 van 27 april 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 4 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 11 februari 2011 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 28 maart 2011 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op grond van medische redenen, tot een verblijf te worden

gemachtigd onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 14 april 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 11.02.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

[E. M., H.] [...]

nationaliteit: Libanon

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter – § 3 3°– van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 11.02.2011 een medisch getuigschrift voor. Er werd geen gebruik gemaakt van het standaard medisch getuigschrift zoals vereist door art. 9ter §1 van de wet van 15/12/1980 en vastgesteld bij Koninklijk Besluit van 24 januari 2011, dat op 29 januari 2011 in voege trad.

Dienvolgens is de aanvraag dd. 11.02.2011 onontvankelijk.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens stelt hij dat de motivering van de bestreden beslissing onjuist en gebrekkig is of ontbreekt.

Hij verschaft volgende toelichting:

“De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuursbeslissing uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I,66).

Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen in artikel 149 G.W..

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49).

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

[...]

De motivering houdt geen rekening met het door verzoeker overgemaakte standaard medisch getuigschrift zoals vereist door artikel 9 ter § 1 Vreemdelingenwet. Dit attest werd op 25 maart 2011, dus 3 dagen voor de bestreden beslissing genomen werd, overgemaakt aan de DVZ.

Verzoeker heeft de vereiste elementen aangereikt die een regularisatie van verblijf op basis van artikel 9 ter rechtvaardigen.”

4.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van art. 3 van de wet dd. 29.07.1991, artikel dat de formele motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij gelden dat deze formele motiveringsplicht geen ander doel heeft dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijn of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.: Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf werd verworpen als onontvankelijk en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Ook verzoekers verwijzing naar art. 149 van de Grondwet faalt naar recht, nu dit artikel de jurisdictionele motiveringsplicht betreft en het derhalve niet kan worden toegepast t.a.v. bestuurshandelingen, hetgeen de in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid ontegensprekelijk uitmaakt (R.v.V. nr. 3.437 dd. 07.11.2007).

Het is dan ook ten overvloede, in antwoord op verzoekers concrete beschouwingen, dat de verwerende partij nog het volgende laat gelden.

Verzoeker acht de motivering van de bestreden beslissing niet toereikend nu daarin geen rekening zou zijn gehouden met het door hem beweerdelijk overgemaakte ‘standaard medisch getuigschrift 3 dagen voor de bestreden beslissing’.

[...]

De verwerende partij benadrukt dat het medisch getuigschrift dat verzoeker bij zijn aanvraag heeft gevoegd inderdaad niet het medisch getuigschrift betreft dat hij hoorde voor te leggen, zoals bepaald in het KB van 24 januari 2011.

Een vergelijking met het standaard medisch getuigschrift zoals toegevoegd in bijlage bij het KB dd 17.05.2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 en gewijzigd bij KB van 24 januari 2011, toont duidelijk aan dat geen gebruik werd gemaakt van dit standaard medisch getuigschrift.

Deze vaststelling volstaat om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Het door verzoeker voorgelegde medische getuigschrift is immers gericht aan de raadgevend geneesheer en niet aan de 'Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken'.

Het Koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het Koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, geeft in de bijlage het model weer van het medische getuigschrift dat bij een aanvraag 9ter dient gevoegd te worden. De hoofding van dit getuigschrift luidt als volgt:

"MEDISCH GETUIGSCHRIFT

*bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties
bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken"*

en in het Frans:

"SERVICE PUBLIC FEDERAL INTERIEUR

Direction générale de l'Office des Etrangers

CERTIFICAT MEDICAL

*destiné au Service Régularisations Humanitaires
de la Direction Générale de l'Office des Etrangers"*

Uit het administratieve dossier blijkt dat het medisch getuigschrift bijgevoegd door verzoeker, niet voldoet aan het model zoals voorgeschreven door het voormelde KB. Het bijgevoegde getuigschrift was bestemd voor de adviserende arts van de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De bestreden beslissing werd bij toepassing van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 dan ook onontvankelijk bevonden aangezien verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarden zoals reeds supra uiteengezet.

Artikel 9ter §3 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

" § 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid, 4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling "

Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat de beslissing genomen werd op basis van een correcte voorstelling van de feiten en voorliggende stukken waardoor verwerende partij geen schending van de motiveringsplicht noch van artikel 9ter kan worden verweten. "

4.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte

beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verweerder werpt daarnaast terecht op dat verzoekers verwijzing naar artikel 149 van de Grondwet en de rechtspraak inzake de motivering van rechterlijke beslissingen in voorliggende zaak niet dienstig is, daar de bestreden beslissing een administratieve beslissing is (cf. RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.3.2. In de mate dat verzoeker verder betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing onjuist of gebrekkig is voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet is voorzien dat de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris een aanvraag om machtiging tot verblijf als onontvankelijk dient af te wijzen *“indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag”*.

Verweerder houdt in zijn nota met opmerkingen voor dat wel degelijk rekening werd gehouden met het medisch getuigschrift dat verzoeker op 25 maart 2011 overmaakte, doch dat dit attest niet kan beschouwd worden als een *“standaard medisch getuigschrift”* dat werd opgesteld conform het model vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en gepubliceerd als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 24 januari 2011), omdat het gericht is aan een raadgevend geneesheer.

De Raad kan slechts vaststellen dat het medisch getuigschrift dat verzoeker op 25 maart 2011 bij zijn aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden voegde inhoudelijk volledig gelijk is aan het standaard medisch getuigschrift zoals opgenomen als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011. Het ingediende medisch getuigschrift omvat alle vermeldingen die zijn voorzien in voormelde bijlage. Het louter feit dat in de hoofding van het medisch getuigschrift tussen de woorden *“Destiné au”* en de woorden *“Service Régularisations Humanitaires de la Direction Générale de l’Office des Etrangers”*, de woorden *“médecin conseil du”* werden gevoegd laat op zich niet toe te besluiten dat het aangebrachte medisch getuigschrift niet het standaard medisch getuigschrift zou zijn zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zoals opgenomen als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011. Het gegeven dat een modelformulier dat als bijlage is gevoegd bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 en dat bestemd is om door een arts te worden ingevuld niet enkel op de daartoe voorziene plaatsen werd aangevuld, doch tevens in de hoofding maakt, immers niet dat het niet langer om het bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 voorziene modelformulier gaat. Verweerder kan ook niet voorhouden dat het medisch getuigschrift dat verzoeker neerlegde niet bestemd was voor de *“Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken”*, nu het verwijst naar een adviserend arts die tewerkgesteld is binnen deze dienst.

Er dient derhalve te worden geconcludeerd dat, zo verweerder het medisch getuigschrift dat verzoeker hem op 25 maart 2011 overmaakte al bij het nemen van zijn beslissing betrokken heeft – hetgeen niet blijkt uit het aan de Raad voorgelegde administratieve dossier –, verweerder dit overtuigingsstuk op een incorrecte en kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld. Verzoeker kan derhalve gevolgd worden in zijn standpunt dat de materiële motiveringsplicht en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden werden.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 maart 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK